

Ἰπ' αὔραν τερπνὴν γαλιναί' Οὐρανοῦ,
 Ἰπὸ στάλαγμα δρόσου,
 Ῥοδόχρουν μειδιάμ' Ἀγγέλου παιδρῶ
 Ἀπηνύχαις, φίλιτατ' ἐγγύς τῆς Μητρὸς σου.

Ἐγγύς κελαρύζοντος βέθρου στοργῆς,
 Διαυγῶν αἰσθημάτων,
 Ἀπέπεμπες νέκταρ, ὡς ἄνθος ῥοδῆς,
 Ὡς ἔκρος κρῖνον μεστὸν ἀρωμάτων.

Πλησίον αὐτῆς καθ' ἑκάστην σοφῆς
 Συμβουλᾶς ἠεροῶσο,
 Κ' εἰς πέλαγος πλέων ἀπλέτου χαρᾶς
 Εἰς ἔνδεκ' Ἀνοίξεις παιδρῶς ἐπετάσο.

Πλὴν αἴφνης θυέλλης λοιμώδους φορᾶ
 Μετ' ἀγρίων ἀνέμων,
 Ἐπέρχετ', ἐκεῖσ' ἐμμαῆς, παγερά,
 Ὡς δράκων ἀλάστωρ, ὡς βάσκανος δαίμων!

Κ' ἐκρήγνυται φεῦ! ἀργαλέος σκηπτὸς
 Ὡς θανάσιμον βέλος,
 Κ' ἐν μέσῳ πατάγου μοιραίας νυκτός . . .
 Τιτρώσκει ἀσπλάγχως πολύδακρυ μέλος!

Φθινόπωρον, τῆτες, λυγρὸν καὶ ὠχρὸν
 Εἶχε φεῦ! ἀνατείλει,
 Κ' ἐγγύς πολυκλαύστων θυμάτων πολλῶν . . .
 Ἠνοίχθη ἀώρως νεκρότητας πύλη!

Κ' ἀπέπτ' ἡ φιλέτερα τῶν πόθων ἐλπίς,
 Ἐκ τῆς γῆς, τοῦ θανάτου,
 Σμιροῦσα εἰς ἔαρ ἀπαύστου τρυφῆς
 Ἐν μέσῳ χαρᾶς καὶ μολπῆς ἀκηράτου.

Σ' τὴν κλίνην δ' ὑστέρωσ κειμένη ὠχρά,
 Μετ' ὀδύνης μυχίου
 Σ' ἠσπάζετο πόθῳ σ' τὰ χεῖλη ψυχρά,
 Εἰς ἔνδειξιν φίλτρου ἀγνοῦ κ' ἐγκαρδίου.

Σ' τὴν μνήμην αὐτῆς πενθηροὶ στεναγμοὶ
 τὴν καρδίαν δονοῦσι,
 Καὶ θρόμβοι δακρῶν ὡσεὶ ποταμοὶ
 Τὰ πύρινα βλέμματ' ἀπαύστως θολοῦσι!

Ἐπέπρωτο δὲ νὰ γευθῆς τῶν λυπῶν,
 Τῶν βασάνων, τῶν τρώμων,
 Κ' εἰς ὥρας ζοφώδεις πικρῶν σπαραγμῶν
 Νὰ φέρῃς αὐτῶν τὸ φορτίον ἐπ' ὤμων!

Ὠχρολευκος ἔστης ὡς δᾶς νεκρικὴ
 Καιομέν', εἰς τοὺς τάφους,
 Τὰ στήθη σπαράττων εἰς γόους ἐκεῖ
 Καὶ γόνου δεήσεως κλῶν ἐπ' ἐδάφους.

Ἐκεῖ πλάξ καλύπτει λευκὴ καὶ ψυχρὰ
 Τῆς Μητρὸς σου τὸ μνήμα,
 Καὶ δ' ἡ Σελήνη εἰς νέφη ὠχρὰ,
 Εἰς ἄλγους πυρώδους πολύστονον κύμα!

Ἐκεῖ ῥοδοδάφνη δὲν βρούει τανῦν
 Οὐδ' ἀσφάδελος θάλλει,
 Ἀλλ' ἄγγελος φεῦ! ἀοράτως παρῆν
 Θανάσιμον πόμα κινῶν ἐν φιάλῃ!

Ἐκεῖ ἀνυψοῦνται δεξιὲς ἔδυρμοι
 Εἰς τὰς πέριξ ἱτέας,
 Καὶ πνεῦμα βορρᾶ ἀπαισιῶς ἤχεῖ
 Εἰς δώματα ἔρημα σκηνῆς φοικαλέας!

Πλὴν θάρρει γενναίως σ' τὸν Πλάστην Θεὸν
 Ἐν ἐλπίδ' ἠδυτέρᾳ,
 Ὡς, ὑπεράνω σφαιρῶν φαινῶν,
 Ἀμείβει τοῖς πάσχουσιν ἄρθονα γέρα.

Καὶ εἶθ' ἡ καρδία οἰμώζουσ' ἀεὶ
 Ἰλαρὰ ἀνανήψει,
 Κ' ἡρέμα τὸ Τραῦμα ἡμῶν ἱαθῆ,
 Κ' εἰς ἄλγους λυγροῦ μειδιῶσ' ἀνακύψει,

Καὶ Σὺ ἐν τῷ βίῳ ἀλύπως χωρεῖς
 Τοῦ λοιποῦ κ' ἀταράχως,
 Κ' ἐν μέσῳ ἀθῶας χαρᾶς κ' ἠδονῆς
 Ἐν πᾶσιν ἀμάξεις ὀργῶν κατὰ τάχος.

Τὸ δ' ἄγρυπνον βλέμμα πρὸς σὲ μειδιῶν
 Ἐκ τοῦ ὕψους, θεωρεῖ
 Καὶ αἴνεσιν ἄδων στωμύλων ὠδῶν,
 Παρήγορον στέμμα εἰς μέτωπον φέροι.
 Ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 Ἰανουαρίου 1866.

Γ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ,
 νῦν (1881) μετροπολίτης Δράμης

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΚΛΕΠΤΟΠΑΓΙΣ.

Κυρία τις διάσημος ἦτις συχνάκις ἐταξίδευεν,
 ἔλαβε τὸ δυστύχημα τοῦ νὰ ἀπολέσῃ εἰς ἑν αὐ-
 τῆς ταξίδιον τὸ χρηματοφυλάκιόν της καὶ ἄλ-
 λα πράγματα χρήσιμα διὰ τὸ ταξίδιον, ἅτινα
 ἐκλάπησαν αὐτῇ ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ φορέματός

της. Ἴνα μὴ πάθῃ τὸ αὐτὸ καὶ ἐκ δευτέρου συ-
νενοήθη μετὰ τινος διασῆμου μηχανικοῦ ὅπως
κατασκευάσῃ εἰς αὐτὴν ἐπιτηδείως ἐντὸς τοῦ φο-
ρέματός της θυλάκιόν τι ἐξ ἐλαστικοῦ κόμμιος
καὶ συρμάτων, εἰς τρόπον ὥστε ἡ χεὶρ νὰ ἐμβαίῃ
μὲν εὐκόλως νὰ μὴ δύναται δὲ νὰ ἐξαχθῇ, διότι
συσφίγγεται καὶ συγκλείεται ἐντὸς τοῦ θυλακίου.
Τὸ θυλάκιον τοῦτο δηλαδή, ἔχει τὴν ιδιότητα
ὅταν ἐντεθῇ ἡ χεὶρ νὰ συσφίγγῃ αὐτὴν τόσον
ἰσχυρῶς ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ ἐξαχθῇ χωρὶς
νὰ ξεσχίση ἢ νὰ ἀποσπᾷσῃ ὀλόκληρον τὸ θυλά-
κιον ἐκ τοῦ φορέματος. Ὁ φέρων ὅμως τὸ θυ-
λάκιον τοῦτο δύναται εὐκόλως νὰ ἐξαγάγῃ τὴν
χεῖρά του, διότι γνωρίζει νὰ συσφίγγῃ τὸ κατάλ-
ηλον πρὸς τοῦτο ἐλαττήριον.

Ἡ ὥφελεια τοῦ ἐπινοηθέντος μηχανήματος τα-
χέως ἐγνώσθη. Ἡ περὶ ἧς λόγος κυρία μετ' ὀλί-
γον καιρὸν ἐταξείδευε διὰ τοῦ σιδηροδρόμου ὅτε
λοιπὸν κατέβη ἐν τινι σταθμῷ καὶ εὐρέθη μεταξὺ
πλήθους ἀνθρώπων συσσωρευομένων, κύριός τις
πλησίον αὐτῆς ἰστάμενος κάλλιστα ἐνδεδυμένος
ἐνέχασε τὴν χεῖρά του ἐντὸς τοῦ θυλακίου ἐπὶ
σκοπῷ νὰ κλέψῃ τὸ χρηματοφυλάκιον. Ἄλλ' ὦ
τοῦ θαύματος! ἡ χεὶρ συσφίγγεται, προσπαθεῖ νὰ
τὴν ἐξαγάγῃ, ἀλλ' εἰς μάτην. Ἡ κυρία πονηρὰ
φερομένη καὶ ἐκδίκησιν κατὰ τοῦ κλέπτου πνέ-
ουσα προσεποιεῖτο ὅτι δὲν ἐνόησε τίποτε· ὁ δὲ
κλέπτης προσπαθῶν ὀλονὲν νὰ ἐξαγάγῃ τὴν χεῖ-
ρά του ἠναγκάσθη νὰ συμπεριπατῇ μετ' αὐτῆς
ἐν τῇ αἰθούσῃ κομψευόμενος καὶ διηγούμενος αὐ-
τῇ διάφορα νέα. Ἄλλ' ἡ κυρία προσεποιεῖτο ἀδια-
φορίαν, μεχρισοῦ φθάσασα εἰς τὸ ἄκρον τῆς αἰ-
θούσης τὸν παρέδωκεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν παρι-
σταμένων χωροφυλάκων. Ἄπαντες οἱ παριστά-
μενοι βλέποντες τὴν εὐστοχον ταύτην ἐπινόησιν
ἐπέπεσον κατὰ τοῦ ἀναιδοῦς κλέπτου περιυβρί-
ζοντες καὶ περιγελῶντες αὐτόν. Ἀφοῦ οὗτος με-
τηνέχθη εἰς τὴν Ἀστυνομίαν καὶ ἐγένεν ἡ προσή-
κουσα ἀνάκρισις καὶ ἐξέτασις ἀνεκαλύφθη ὅτι ἦτο
εἰς τῶν διασημοτέρων κλεπτῶν τῆς πόλεως, ὅστις
πολλάκις ἐφωράθη ἐπὶ διαφόροις διαπραχθείσαις
κλοπαῖς. (22) Ε. ΑΑΝΔΕΡΕΡ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἡλίας Μηνιάτης ὁ κλεινὸς
τῆς Κεφαλληνίας γόνος, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐπι-
κτιτήτων καὶ φυσικῶν ἀρετῶν εἶχε καὶ μνήμην
εὐρείαν, περὶ ἧς πολλὰ ἀνέκδοτα διηγοῦνται καὶ
ἐν ἄλλοις τὸ ἐξῆς. Παρευρεθεὶς ποτε εἰς στρα-

τιωτικὴν παράταξιν μετὰ τοῦ Ἐνετοῦ ἀρχιστρα-
τήγου τῶν ἐν Πελοποννήσῳ δυνάμεων καὶ ἀκούων
τὴν ἀνάγκωσιν τοῦ καταλόγου τῶν Ἰλλυριῶν
στρατιωτῶν, ἠρώτησε τὸν ἀρχιστράτηγον ἀστει-
ζόμενος, ἐὰν ἤθελε νὰ ἐπαναλάβῃ ἐκ στήθους τὰ
ἤδη ἐκφωνηθέντα ὀνόματα. Ἄλλ' ἐκεῖνος καὶ τοι-
ἐκ πολλῶν προλαβουσῶν περιστάσεων πληροφορο-
ρηθεὶς ὅτι οὗτος, ὁ Μηνιάτης, εἶχε σπάνιον χάρισμα
μνημονικῆς δυνάμεως, δὲν προσεδόκα ὅτι ἦν δυ-
νατὸν νὰ φθάσῃ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν. Διὸ καὶ
ἔμεινεν ἔκθαμβος ἀκούσας αὐτὸν ἐπαναλαμβά-
νοντα τόσῳ δυσμνημόνευτα βαρβαρικά ὀνόματα
μὲ τὴν αὐτὴν σχεδὸν τάξιν τοῦ καταλόγου!

* Κατὰ τινος κριτικοῦ ἡ Ἁγία Γραφή διηρεῖτο
ὡς ἐξῆς. Εἰς βιβλία 66, εἰς κεφάλαια 1,189,
εἰς στίχους 31,173, Εἰς λέξεις 773,636, εἰς
γράμματα 3,566,650.

* *Τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.* Παρατηρήθη, ὅτι ἐν ταῖς
πλείσταις τῶν γλωσσῶν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ συνι-
σταται ἐκ τεσσάρων γραμμάτων. Οὕτως ἐν μὲν
τῇ ἑλληνικῇ Θεός, ἐν τῇ λατινικῇ Deus, ἐν τῇ
γαλλικῇ Dieu, ἐν τῇ γερμανικῇ Gott, ἐν τῇ
σκανδιναυικῇ Odin, ἐν τῇ σουηδικῇ Codd, ἐν τῇ
Ἑβραϊκῇ Ἄδὸν, ἐν τῇ περσικῇ Σύρα, ἐν τῇ ταρ-
ταρικῇ Ἰδζα, ἐν τῇ ἰσπανικῇ Ἄδδι, ἐν τῇ αἰγυ-
πτιακῇ Ζέντ, ἐν τῇ ἰαπωνικῇ Ζαίν, ἐν τῇ περου-
βιανῇ Λίαν, ἐν τῇ βλαχικῇ Ζένο, ἐν τῇ Ἀραβικῇ
Αλλὰ'.

* *Τρίχες καὶ ὄνυχες τῶν νεκρῶν.* Ἐνίοτε αἱ
τρίχες καὶ οἱ ὄνυχες τῶν νεκρῶν αὐξάνουσι καὶ
μετὰ τὴν τοῦ σώματος διάλυσιν. Τὸ ἡμερολόγιον
τῶν Σοφῶν ἀναφέρει γυναῖκα, τῆς ὁποίας αἱ τρί-
χες εὐρέθησαν τεσσαράκοντα τρεῖς χρόνους μετὰ
τὴν ταφὴν τοῦ σώματος τόσον ἠΰξημένοι, ὥστε
ἐξήρχοντο ἀπὸ τὰς σχισμὰς τῆς μαρμαρίνης λάρ-
νακος. Ἄλλ' αἱ τρίχες αὗται ἐθρυβόλισαν ἅμα
ἐγγιχθεῖσαι. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ μεσσιῶνος
τὰ τοιαῦτα φαινόμενα ἐλογίζοντο ὑπερφυσικὰ καὶ
ὡς ἐκ μαγείας προερχόμενα, διὸ ἐξωρῶσσαντο τὰ
σώματα τῶν τοιούτων νεκρῶν καὶ ἀφοῦ ἐκαίοντο
τὰ ὑπολοιπόμενα λείψανα, ἡ στάκτη ἐσκορπίζετο
εἰς τοὺς ἀνέμους.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλαδίῳ αἰ-
νίγματος. — ΙΟΥΛΙΟΣ.

Θ. Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΥΣ, ΝΤΕΚΑΣ ΠΑΣΧΑΛΙΔΗΣ.